

Manel Marí

“No m'avinc als camins”

per Fanny Tur Riera

La darrera vegada que ens vàrem veure i vàrem compartir vetllada va ser l'estiu de 2017 a la casa de Xicu Lluy i Elena González, on va presentar *Tavernàries*, el seu darrer poemari, que havia obtingut el Premi València de Poesia de la Institució Alfons el Magnànim. Era el solpost del diumenge 13 d'agost. A la terrassa d'aquell pis, envoltats per la rotunditat de les murades renaixentistes d'Eivissa que quasi podíem tocar i els perfils de Dalt Vila, Manel va convertir un acte literari en un homenatge a l'alegria, la festa, l'amistat i al record de l'enyorat Xicu. Mentre ens recitava “Paco el de sa Penya (narcocorrido amb la memòria d'en Xicu Lluy)” sentíem l'enyorament com una ferida. Qui ens ho havia de dir.

[...]

*Com un riu de lava densa
La sang tenyia la grenya
Morena del de 'sa Penya'
Mort en legítima ofensa*

[...]

Acompanyat de Pau Sarradell i Elena, Manel va llegir altres poemes del seu darrer llibre, ens va contar anècdotes de Xicu, vàrem riure, ens va cantar, ens vàrem abraçar. Que poc sabíem que aquell vespre era el darrer dia de tantes coses. No podíem saber que era la darrera abraçada, el darrer “fins aviat no?”, el darrer “quan tornes?”. Aquella nit, cada vers recitat va esdevenir un brindis i una oportunitat per gaudir de la vida abans que la vida ens el robàs.

Manel Marí en una fotografia de l'any 2016.

“Què en podem esperar, del temps?...”

Manel Marí era una persona divertida, emotiva, propera, sensible, transparent. Com deim a Eivissa, un bon jan. Dos mesos abans d'aquella última trobada havia vingut a Mallorca a fer una gira poètica (una *tourné* em va dir) amb els seus amics de l'ànima i col-

legues Sebastià Alzamora, Pere Joan Martorell i Pep Lluís Aguiló, i em va enviar un missatge per trobar-nos i contar-nos com ens anava la vida.

Dos anys abans, a començaments de 2015, l'havia telefonat per demanar-li si li agradaria ser l'Escriptor del mes d'agost, aprofitant que aquell estiu compliria quaranta

El poeta Manel Marí en una lectura de poemes.

Manel vivia al País Valencià però exercia d'illenc i tornava a Eivissa sempre que podia i cada vegada ho vivia com un retrobament vital

BIOGRAFIA

Marí, Manel (Eivissa 1975). Des de molt petit resideix a València tot i que passa temporades a Eivissa, sobretot a l'estiu. Ha fet estudis de piano, psicologia i sociologia. És guionista de televisió, articulista, traductor i corrector lingüístic. Ha estat militant i dirigent de moviments estudiantils en ensenyament mitjà i en el Bloc d'Estudiants Agermanats de la Universitat de València. És fundador de "Poesia per la Revolució", cicle i taller d'accions poètiques de l'organització Ca Revolta. Va conèixer la poesia de Marià Villangómez de boca de son pare i així, més tard, cap a l'any 1995 o 1996 va gosar deixar llegir uns poemes amorosos a Marià Villangómez, el qual es va fixar especialment en un poema carregat de ritme, que sembla que avui encara resta inèdit. Aquest primer reconeixement el va esperonar a seguir escrivint poesia. En una nova trobada, Villangómez lloà a dos poemes escrits en versos alexandrins, inclosos al recull *Divuit poemes d'amors*, publicats a la revista *Eivissa* i guardonats amb un accésit del Premi de la Nit de Sant Joan. La seua poesia ha rebut nombrosos premis literaris, com ara la menció d'Honor de Poesia Jove d'Alzira 1997 pel recull *Discurs a la negatva*, l'Accésit al Premi Baladre 1997 per l'obra *Divuit poemes d'amors*, el Premi Miquel Àngel Riera de Poesia 1998 pel llibre *Poemes en grís*, el Premi Baladre 1999 per *Patrimoni dels dies* i el XXII Premi Senyorin d'Aussias March de Beniarjó per *Derhàbitat*. Alguns poemes eivissencs i la seua poesia —Pep Marí, Jean Serra—, han influït molt en la seua obra. Altres obres seues són *Tria impersonal* (1999), *Clarisse* (2000), *Poemari de descortesia* (2000), *Paraula de poeta* (2001; 2a edició, revisada i ampliada al 2008) o *Suite a Milges* (2006). La obra *No pas jo*, Premi Mallorca de Poesia de 2005, el va consolidar com un dels autors joves més interessants de la poesia catalana. A *El tàlem*, Premi Ciutat de Palma Joan Alcover 2007, el tema de l'obra és la solitud, la decepció, i els poemes impressionen per la duresa de les imatges i una musicalitat molt treballada dels versos. La seua poesia també ha estat publicada en antologies de les illes i traduïda al francès i l'anglès: *La poète aux Baléares à la fin du millénaire* (2002), *Poetry in the Balearic Islands* (2003). Ha pres part en recitals poètics nacionals i internacionals com el IV Festival Internacional de Poesia de la Mediterrània (Palma, 2002) la Berliner Sommerfest (Berlín, 2002), el II Rencontre international de littérature "Eivissa, port mediterrani del llibre" (Eivissa, 2009) i també l'any 2009 va ser un dels poemes convidats per l'Institut Ramon Llull als actes "La cultura Balear, a Salònica", i al Recital de poesia a la Casa Fernando Pessoa (Lisboa, 2010).

Manel Marí i la Biblioteca Municipal: el jove poeta eivissenc ha participat en algunes de les activitats organitzades per la Biblioteca Municipal d'Eivissa (BME) com ara el recital poètic col·lectiu organitzat el 10 de gener de 2013 amb motiu del centenari del naixement de Marià Villangómez i en el marc de les activitats programades dins *L'Any Villangómez*.

Fonts: *Enciclopèdia d'Eivissa i Formentera, vol. 8* i *Hemeroteca Municipal d'Eivissa*

L'ESCRITOR DEL MES (Agost 2015)

MANEL MARÍ
(17 d'agost de 1975)
40è aniversari del seu naixement

Detall de fulletó editat per la Biblioteca Municipal l'agost de 2015, quan Manel Marí va ser escollit Escriptor del Mes.

anys. Vaig aclarar-li que era un reconeixement senzill però fet amb tota l'admiració de l'equip de la Biblioteca de can Ventosa. A ell, que tenia gairebé tots els guardons de les lletres catalanes, li va fer molta il·lusió. Algú va dir que era massa jove, que ja hi hauria temps més endavant, però va ser l'escriptor protagonista d'aquell mes i ho va viure com ho vivia tot, amb alegria i proximitat. Manel Marí era així, una persona divertida, propera, sensible i una mica *gamberra*, gens encar-

carada. Com deim a Eivissa, un bon jan.

Manel vivia al País Valencià però exercia d'illenc i tornava a Eivissa sempre que podia i cada vegada ho vivia com un retrobament vital. Fins que un dia ens va deixar orfes, tot i ser més jove que molts de nosaltres. I és quan t'adones de com l'enyores i quanta falta et fa tot i que només el veies dues o tres vegades a l'any. I saps que per agombar-te encara et queden la seua família, els seus llibres i les seues

dedicatòries de nen entremaliat. I les tornes a llegir. I el tornes a llegir i penses que és ell qui els està llegint per a tu, en tota la seua oralitat. I t'endinses en els seus poemes amb la consciència que ja són un llegat.

Els poemes de Manel parlen de llum, de llibertat, d'alegria, de desencant, de dolor, de provocació, de derrota, de la mort. Poden parlar també d'un lloc, d'un moment viscut, d'un estat d'ànim o de l'alegria d'una nit de "farra" i una ampolla de vi compartida. Perquè Manel, sempre generós, celebrava en tots els seus versos la vida i l'alegria.

I quan et demanen que defineixis Manel penses que era un nen gran amb una obra madura i uns versos que podien ser la crònica d'una jornada, la pinzellada d'un moment fugaç o el relat d'una vida sencera. Per això els seus poemes són la metàfora de l'eternitat. Llegir-los és sentir que te'ls recita a cau d'orella.

"La bellesa a la vida..."

Sempre el recordaré amb el seu capell, la seua mirada neta i el seu somriure fràgil.

FANNY TUR RIERA ■

Manel Marí amb Sebastià Alzamora, Pere Joan Martorell i Josep Lluís Aguiló, amics i poetes.

